

86

134

Куда Київ-47,
проспект Перемоги,
№ 50,
редакції

Кому "Сільський
вістей".

Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
<u>340060</u>	<u>м. Донецьк 60,</u> <u>вулиця Тієсленка,</u> <u>будинок № 32.</u> <u>Донецько Є.Г.</u>

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Я вже писав авторському колективу Створеної
такої книги-меморіалу на ім'я його творів
Мандяка В.А.

Хотів би додати про тих інших і замовних
наслідках голоду, про яких мені стало відомо не-
щодавно.

Місце смерті - село Будячелове Ардужинського
р-ну Митишівської обл. (до Вітні - Бонаградського
р-н одеської обл.).

1932-й рік. Помер свій дід Демітенко Семен
Васильович (71 рік). В останні роки життя був
хворим.

У 33-му повмирали від голоду Антон Це-
рельник, Василь Церельник, Дубина Тамна,
своя не призначивши Тарина, її син Яким
та два малолітні сини Микола і Яким.

У 1933-му ж померла Крупіська Марія
Іванівна, якій було 42 роки.

Весною 33-го у Будячелові був вбитий
на ґрунті голоду Іван Сидорович Топаненко,
2807 року народження. Вбивця - Іван Тладук
- порубав грудку на грудку. 26 річного Топаненку
сапою. < Тладуку дали шість 5 років,
він повернувся у село Голо-Бонаградське за
2-8 км від Будячелова >

Сем'я Остановна Ардужинського району.
Померла у 33-му майже вся сім'я Шевченко,
а саме: Шевченко Марко Трапович - батько,
Шевченко Дуня Яківна - мати, Шевченко
Колос - син; 3 доньки: Шевченко Гітка,
Шевченко Віра, Шевченко Тамар.

Залишилася одна неповнолітня Дарина,
яка і зараз живе.

У Остановні повмирали і багато інших
сімей, значно більше, ніж у Будячелові.
Вмерли і ті, хто ходив бригадою по
хатах і забирали усе зерно, замищали
у ворити, поналися навіть у потілі,
щоб і там, часом, не було слобарів
якщо зернина.

Трапова у сусідньому селі Семеновка

тихий трагічний випадок: пров останівських
вояки у Семеновського мушкетера порубу, при-
вели її вночі, заїзали і подали варити
м'ясо. Цілий гурт семеновських селян по-
смігах прийшли у Остапівку і знайшли
убитих. Вони задрали Гішуренка
Костю, Зариського Кимла та ще одного
їхнього односельця, призвавши якого забути,
і повели у Семеновку на розправу.

У Семеновці над чимі тривога останівськими
селянами, які не вважалися, щоб не погубити
їх, було вичерно самооду - їх забили
на смерть дротинами.

Д. М. Гончаренко (Шевченко): " Ми жили
у Ахтової (так назвали частину Остапівки).
Батько вмер відуми з Первомайська. Рят
цього ніс для сім'ї у торбинці. Ми знайшли
його тіло, але тільки торбинки були
бже зрізані.

За батьком вмерла мати, потім брат,
сестри... Братом односельців.

Я залишилась живою, пішла у помірку,
але зійма в сусідньому селі Бурацелові. Але
і в помірку був голод. Та отіх ввечері нам
чуду з милом. [Чуду - ів'їти чуду,
нам чуду ів'їте]. Та все перетина
маю дітей двоє, Окунів ... "

Та Степанівському ниндівиці (це в селі Бил-
горатке, правобережжя Коравчані) зберігається
мошино Купко Окунки Степанівці (1902 -
1933 р.). А цілий рядок мошок неуходящих,
закедаших. Може то там повислими воу
гому.

Пропонує звернутися до сільських рад з прохан-
ням допомогти встановити підв'язку селян,
які померли, бо за багатих так померли
книги може і не дізнатися.

18/12-89р. Донченко Євген Тригорович, 1939р.н.
м. Донецьк - 60, вул. Месленка, 32,
Робітнич заводу хімічного вів.